

Mámou s Boží pomocí

Jak se nechat vést Duchem svatým
v každodenním životě

Quin Sherrerová
Ruthanne Garlocková

Tato kniha je věnována mladým maminkám,
které touží po vedení Duchem svatým při výchově svých dětí,
a jejich povzbuzování k tomu,
aby ve svých životech naplnily Boží záměr.

Stáváte se v dnešní době „znamenitými ženami“ z Přísloví 31.

*Síla a důstojnost je jejím šatem,
s úsměvem hledí vstříc příštím dnům.
Její ústa promlouvají moudře,
na jazyku mívá vlídné naučení.
Pozorně sleduje chod svého domu
a chleba lenosti nejí.
Její synové povstávají a blahořečí jí,
též její manžel ji chválí:
„Statečně si vedly mnohé dcery,
ale ty je všechny předčíš.“
Klamavá je líbeznost, pomíjívá krása;
žena, jež se bojí Hospodina, dojde chvály.
Dejte jí z ovoce jejích rukou,
ať ji chválí v branách její činy!*

PŘÍSLOVÍ 31,25-31

POMOCNÍK NA VAŠI CESTU MAMINKY

Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá... Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.

ŘÍMANŮM 8,9.14

Stalo se vám někdy, že jste si přečetly žádost učitelky o schůzku, protože s vámi musí probrat kázeňské záležitosti vašeho osmiletého syna, a pomyslely jste si: *Jak tohle zvládnou?* Učitelka vám píše, že se váš Tom o přestávce popral se spolužákem. Tom ale tvrdí, že si začal ten druhý kluk – a ten druhý kluk je vnukem vašeho šéfa. Pak zaúpíte: *A vůbec, Pane, jak to, že jsem tak brozně rychle dospěla?*

Pravděpodobně máte pocit, že jste ještě ani nestihly pořádně zjistit, jak svět funguje, a už nesete odpovědnost za vedení mladých životů. Kde má člověk hledat odpovědi? Možná s námi budete souhlasit, že když se žena stane matkou, začne si víc než kdy předtím uvědomovat své slabé stránky.

Většina maminek má pocit, že na obrovský úkol výchovy dětí nestačí. K vykonávání tohoto náročného povolání není zapotřebí jenom síla zvládnout praktické požadavky rodiny, ale také milost, rozpoznání, trpělivost, moudrost a citlivost. Většina žen – bude-li skutečně upřímná – řekne, že se jim těchto vlastností v potřebné míře nedostává.

Existuje ale odpověď. Bůh, který mámy sám stvořil, vám také dá všechno, co potřebujete, abyste mohly svou rodičovskou roli efektivně plnit. Od vás to vyžaduje jen to, abyste využívaly úžasný zdroj moci dostupný skrze Ducha svatého.

Tato kniha je plná příběhů ze současnosti, biblických příkladů a návodů k modlitbám o pomoc, které vám pomohou využít moc Ducha svatého při problémech, s nimiž se jako rodiče při výchově každodenně setkáváte. My obě jsme si prošly mnoha situacemi podobnými těm, které se staly maminkám,

o nichž vám vyprávíme. Potýkaly jsme se se stejnými negativními pocity, které možná trápí i vás – s pocity viny, s obavami, zklamáním, hněvem, lítostí, netrpělivostí nebo zoufalstvím, máme-li jmenovat aspoň některé.

Samy už sice doma nemáme malé děti, ale pořádáme přednášky pro ženy po celých Spojených státech a matky, s nimiž se setkáváme, se nám často svěřují, s jakým trápením se potýkají. Dokážeme se s nimi ztotožnit, ale zároveň jim nabízíme naději.

S našimi vlastními dětmi i vnoučaty máme blízký vztah. Já (Quin) jsem v neustálém kontaktu se všemi svými šesti vnoučaty, která bydlí nedaleko. Chodím do jejich školy a znám jejich učitele. Jezdím vnoučatům fandit na fotbalové zápasy. Proseděla jsem hodny v čekárnách dětských lékařů, nemocničních pokojích, u logopeda, na schůzích školní rady i ve třídě nedělní školy. Zním jejich kamarády i rodiče kamarádů.

Vím také, že moje vnoučata vyrůstají v úplně jiném světě, než jaký znali jejich rodiče, když byli malí. Ty jsem mohla pustit samotné pěšky do školy a nemusela jsem se obávat o jejich bezpečnost. Jestli kdy maminky potřebovaly při výchově svých dětí pomoc Ducha svatého, je to teď, v jednadvacátém století. Je možné, že se cítíte tak jako kdysi já. Jste sice křesťanka, ale přesto se se svou rolí matky nějak potýkáte. Když jsem poprvé uslyšela, že by mě mohl posilovat, povzbuzovat, vést a zmocňovat Duch svatý, že by skrze mě mohl přinášet zjevení, dávat duchovní dary nebo prokazovat lásku, měla jsem už děti na prvním a druhém stupni základní školy. Brzy mi však došlo, že Ducha svatého musím žádat denně, aby mi pomohl stát se lepší mámou. Patrně na to přijdete také.

Jsem nesmírně vděčná za to, že se všechny moje děti naučily, jak velkou hodnotou je spoléhat se při výchově dětí na pomoc Ducha svatého. Domnívám se, že kdyby mi o tomto úžasném daru někdo řekl dřív, mohla jsem se vyhnout mnohemu trápení. S Duchem svatým se mi žije úplně jinak!

Já (Ruthanne) jsem na rozdíl od Quin už na prahu dospívání prožila moc Ducha svatého. Ale když jsem se těsně po promoci stala nevlastní mámou dvěma dcerám, bylo mi jasné, že mám-li takovou roli zvládnout, budu pomoc Ducha svatého a jeho vedení potřebovat jako nikdy dříve. Když jsme se s Johnem vzali, bylo děvčatům osm a třináct. Když se nám pak za dva roky narodil syn, vyvstala přede mnou celá řada nových problémů, když jsem se snažila rodinu sladit dohromady. Samozřejmě jsem přitom chybovala. Bez pomoci Ducha svatého by ale v naší rodině nepanovaly láskyplné vztahy, ze kterých se dnes těšíme.

Pokaždé, když dnes mluvím na seminářích a konferencích, setkávám se s ženami, které zápasí se specifickými problémy, jež s sebou úloha nevlastní

matky přináší. Dokážu se vcítit do jejich zápasů a ujišťuji je, že s pomocí Ducha svatého mohou najít pokoj, moudrost a vedení, jak navázat vztah s nevlastními dětmi a milovat je Boží láskou.

Doufáme, že všechny maminky – osamělé, vdané i nevlastní, v domácnosti nebo pracující – najdou v této knize povzbuzení. Ať už máte děti stále ještě doma, nebo už je „vypouštíte“ do jejich budoucího života, modlíme se, aby Duch svatý každou z vás vybavil a dával vám sílu, abyste měly z této cesty potěšení a dokončily svůj závod s radostí.

Quin Sherrerová a Ruthanne Garlocková

SAMA TO NEZVLÁDNU

Každá máma potřebuje duchovní moc

Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.

ŽIDŮM 4,16

Děti. Případá mi, že už to samotné slovo jiskří životem a smíchem. Od miminek až po dospívající překypují děti energií. A každé z nich představuje život plný příslibů – pro našeho Pána i pro lidstvo. Nic nevyžaduje nutnost opírat se o Pána tolik jako rodičovství.¹

ELIZABETH GEORGOVÁ

Maminky vědí, že potřebují pomoc.

V určitém okamžiku naší cesty, kterou se jako mámy ubíráme, na nás plnou silou dolehne hrůzu nahánějící úkol vychovat z dítěte zodpovědného a nezávislého dospělého člověka a zároveň laskavého a vlivného Božího služebníka. To člověk rázem vystřízliví.

Můžeme ale čerpat z moci Ducha svatého a získat moudrost pro řešení svých problémů, útěchu v trápení i občerstvení, když padáme únavou. Když Ježíš svým následovníkům vysvětloval, že je bude muset brzy opustit, utěšoval je tímto slibem: „...a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.“ (Jan 14,16-17) Chceme vás povzbudit, abyste pozvaly Ducha svatého, aby vám dával sílu vychovávat vaše děti pro Boha. On vám může poskytnout moudrost a pomoc, kterou potřebujete. Nezapomínejte využívat tohoto daru, který je k dispozici každému věřícímu. Duch svatý, který ve vás žije, vám umožní čerpat ze své moci a zvládnout každou životní situaci.

S Duchem svatým je to úplně jiné

Vzpomínám si (Quin) na jednu noc, kdy jsem „ztratila nervy“. Bylo to předtím, než jsem se naučila, že v náročných situacích se svými dětmi mohou volat na pomoc Ducha svatého. U naší dvanáctileté dcery přespávala kamarádka ze školy. Nechala jsem dívky spát dole v obýváku na rozkládací pohovce. Manžel musel ráno vstávat do práce před šestou. Než jsem tedy děvčatům popřála dobrou noc, připomněla jsem jim to.

V jednu hodinu v noci jsem sešla dolů a požádala děvčata, aby se přestala hihňat a povídat si. V půl třetí šel dolů manžel a žádal je, aby toho nechala. Ve čtyři ráno jsem šla dolů znovu. Tentokrát jsem na ně zakřičela: „Táta musí za dvě hodiny vstávat do práce! Koukejte jít nahoru a lehnout si do dětského pokoje – obě. A spát!“

Dívky poslušně odešly nahoru a já si zalezla zpátky do postele. V domě konečně nastal klid, ale já jsem nemohla usnout. Tentokrát mi nedal spát jiný hlas. Jemný, tichý hlas říkal: „Neměla jsi křičet. Došla ti trpělivost a nedala jsi jim dobrý příklad. Ano, zachovaly se špatně, ale ty také. Teď se jdi těm děvčatům omluvit.“

Za půl hodiny jsem před hlasem kapitulovala. Vstala jsem a zaklepala na dveře dceřina pokoje. „Holky, omlouvám se. Neměla jsem na vás křičet,“ řekla jsem. „Nebylo správné, že jste si tak strašně dlouho povídaly, ale chtěla bych, abyste mi odpustily, že jsem se rozčílila a křičela.“ Odpustily mi a pak jsme se objaly.

Ta scéna mi často probleskne myslí – i po tolika letech – a připomene mi, jak je důležité, abych se spoléhala na pomoc Ducha svatého a neřešila věci po svém.

Nelehký úkol

Provedly jsme průzkum mezi desítkami maminek a poprosily je, aby nám řekly, co ve své roli rodiče pokládají za nejtěžší úkoly. Nejčastěji se zmiňovaly o následujících věcech:

- řešit problémy s kázní
- vypořádat se se sourozeneckou rivalitou
- vyrovnat se s vlastními pocity viny v souvislosti s chybami, kterých se dopustily
- vštípit dětem do života duchovní hodnoty (a častý pocit, že se jim to nepodařilo)

- pomoci dětem vypořádat se se zklamáním, když nedosáhnou cíle, který si přály
- vyrovnat se s chronickým onemocněním nebo depresí dítěte
- pomoci dětem zařadit se mezi vrstevníky
- dovolit dětem, aby získaly vlastní zkušenosti s Bohem

Bezpochyby se s nimi v jednom nebo několika obtížných úkolech ztotožníte. Čas od času se s nimi potýkají maminky na celém světě.

Není na tom nic špatného přiznat si, že jste ještě nedosáhly dokonalosti – že je stále co zlepšovat. Po pravdě řečeno, žádnou „dokonalou mámu“ neznáme, stejně jako nevíme o žádném „dokonalém dítěti“. Naším cílem však může být začít se *měnit* v maminku citlivou vůči vedení Ducha svatého, tedy „dorůstat“ v ni nebo se v ni „postupně proměňovat“. Každá z nás tak může říci, že je *na cestě* k tomu, aby se stala matkou, kterou vede Duch svatý.

Jistě, asi bývají dny, kdy máte dojem, že v tomto úkolu selháváte. Důležité však je nesoustředit se na své chyby. Místo toho se z nich můžete poučit, pokorit se a požádat Boha – a někdy i svoje děti – o odpuštění a pak mu děkovat, že vám pomáhá se zlepšovat, dokud nevidíte víc úspěchů než proher.

Bez okamžitých výsledků

Jak dokládá následující příběh, z nikoho se máma vedená Duchem svatým nestane ze dne na den. Seznámila jsem se (Quin) s mladou maminkou jménem Mary. Vedla chvály na shromáždění, na které jsem byla pozvána jako řečník. Byla křesťankou teprve šest let. Přesto když chválila Boha a hrála přitom na kytaru, byl u ní jasně patrný láskyplný osobní vztah s Ježíšem. Doslova nás vedla do Boží přítomnosti. Bylo to tak úžasné, že jsem měla co dělat, abych se zase zklidnila a mohla vstát a začít hovořit.

Dozvěděla jsem se, že Mary vyrůstala v dysfunkční rodině. Otec alkoholik matku s třemi dětmi opustil. Mary chodila do církve jen málokdy. Protože si Boha ztotožňovala se svým otcem, snažila se ze všech sil být „hodná holka“, aby ji Bůh mohl milovat. Až za dlouhou dobu se dozvěděla, že ji její nebeský Otec miluje bezpodmínečně a že si jeho přijetí nemůže zasloužit dobrým chováním.

Dostudovala vysokou školu, vdala se a narodilo se jí dítě. Teprve potom dostala od kamarádky jako dárek svou první Bibli. Mary ji četla s opravdovým duchovním hladem, zároveň si ale kamarádce v častých telefonátech stěžovala na své problémy. Jednoho dne jí to kamarádka

vytkla: „Mary, ty jsi ještě nepředala Bohu vládu nad svým životem. Snažíš se dělat všechno sama.“

Mary věděla, že kamarádka má pravdu, a tak v ložnici poklekla a modlila se: „Přijď do mého srdce, drahý Pane, a očisti mě od všech mých hříchů. Umyj mě, abych byla čistá, a proměň můj život. Pomoz mi být manželkou a matkou, která ti bude přinášet slávu. Ukaž mi, jak mám pro tebe získat svou rodinu a přátele. Prosím tě v Ježíšově jménu, amen.“

Přesně tou dobou potřeboval její otec, který se s ní nestýkal, transplantaci ledviny a ukázalo se, že Mary je geneticky vhodný dárce. Cítila, že Bůh chce, aby to udělala nejen ze soucitu, ale i jako způsob, jak získat otce pro Ježíše. Její modlitba byla vyslyšena. Brzy po operaci odevzdal její otec svůj život Kristu.

„Brzy potom, co jsem se stala křesťankou, jsem se naučila, že musím s každým jednotlivým rozhodnutím, které dělám, spoléhat na Pána – s každou reakcí vůči manželovi, dětem i dalším členům rodiny,“ řekla Mary, jejímž dětem je teď osm, šest a dva roky. Mary svůj život s Pánem posiluje několika způsoby:

- Denně si čte Bibli, rozjímá o ní a své myšlenky si zapisuje do deníku.
- Je v kontaktu s několika staršími křesťankami, které požádala, aby ji vyučovaly a vedly.
- Má kolem sebe jiné maminky, které se nechávají vést Duchem svatým. „Snažím se trávit čas s věřícími ženami, abych měla na očích správný příklad, jak se chovat ke svým dětem, i když mám špatný den.“
- Pracuje ve sboru jako dobrovolnice v hudebním oddělení a ve službě pohostinnosti, aby mohla používat dary a talenty, které jí Bůh dal.
- Čte životopisy křesťanů, kteří nějak změnili svět, a příběhy o skladatelích, kteří napsali písně, jež si zamilovala.
- Hledá způsoby, jak do všeho, co dělá s dětmi, zapojit Boha. Říká: „Když si děti udělají ‚bebíčko‘, zastavíme se a pomodlíme se za uzdravení jejich zranění.“

Maryin seznam není žádný univerzální recept, jak vychovat zbožné děti. Můžete si sestavit vlastní. Existuje mnoho jednoduchých věcí, které může každá maminka dělat a které přinesou trvalé výsledky. Když však komunikujete se svými dětmi a snažíte se postarat o jejich fyzické, citové a duchovní potřeby, je důležité přitom hledat pomoc Ducha svatého.

Když potřebujeme víc milosti

Jedním z mnoha požehnání, která může Duch svatý dát, je vedení a pomoc, abychom se modlili podle Boží vůle (viz Římanům 8,26-27). Tam, kde jde o vztahy v rodině, naše uvažování někdy zastřou emoce. Můžeme ale požádat Ducha svatého, aby nám pomohl se účinně a v souladu s Boží vůlí modlit za specifické situace, které se týkají našich dětí a členů rodiny. V průběhu let jsem se (Ruthanne) naučila na tento úžasný zdroj spoléhat.

Když jsem se vdávala za svého manžela Johna, brala jsem si vdovce s dvěma dcerami, osmiletou a třináctiletou. Maminka jim zemřela před více než rokem, náhle a bez varování po krátké nemoci. John musel děti okamžitě vzít ze školy a přestěhovat se na druhý konec země, kde bydleli u přátel a kde si John zvykal v novém zaměstnání. Poznala jsem ho krátce poté, co se všichni tři nastěhovali do vlastního domu a kdy John zápasil s problémy osamělého rodiče.

Věřila jsem sice, že nás k sobě přivedl Bůh, ale vůbec jsem nebyla připravená na těžkosti, s nimiž jsem se setkala, když jsem se stala nevlastní matkou. A jestliže to byl zápas pro mě, pro Lindu a Melody to bylo určitě ještě těžší. Nejpernější chvíle nastávaly, když musel John odcestovat a na moje bedra dopadla nutnost prosazovat domácí pravidla a řešit kázeňské prohřešky. Rychle jsem se naučila, že je nutné prosit o Boží moudrost pokaždé, když vyvstane nějaký problém.

Stále si ještě si pamatuji, jak jsem se probudila jednoho sobotního rána poté, co John odjel přednášet na víkendový seminář. Měli jsme tehdy jen pár týdnů po svatbě. Najednou mě zachvátil strach, že jsem udělala strašnou chybu, když jsem se za něj vdala a vzala na sebe zodpovědnost za dvě dcery. Mysl mi začaly zaplavovat pochybnosti i pocity viny a já jsem začala volat k Pánu, aby mi daroval svůj pokoj. Duch svatý mi okamžitě připomněl jeden zvláštní večer po našem zasnoubení, kdy jsem vážně uvažovala o tom, že náš vztah ukončím. Šla jsem sama do kaple na bohoslužbu a prosila jsem Pána, aby mi jasně ukázal, co mám dělat. Než bohoslužba skončila, pocítila jsem Boží ujištění, že je jeho vůle, abych si Johna vzala, a že se musím prostě spoléhat na to, že mi bude pomáhat při všech změnách, které si nový život vyžádá.

Když jsem si vzpomněla na onen večer, kdy jsem cítila jasné Boží vedení, už předem jsem děkovala Pánu, že mi daruje milost, moudrost i sílu, které budu potřebovat, abych si vytvořila vztah s nevlastními dcerami. Poprosila jsem ho, aby naplňoval jejich citové potřeby a pomohl mi je milovat bezpodmínečnou láskou.

Mým vyznáním víry se stala stará kostelní píseň, kterou jsem se naučila před mnoha lety. Když začalo jít do tuhého, připomínala mi její slova Boží věrnost a ujišťovala mě, že jeho milost dostačuje na vše, co potřebuji.

On dává víc milosti

*Když ztěžknou břemena, On přidá milosti
Při větších úkolech pošle víc síly
Když přidá se trápení, přidá slitování
Když zmnoží se zkoušky, rozmnoží pokoj*

*Jeho láska je bez mezí, milost nezná míru
Moc jeho bez hranic, které člověk zná
Z nekonečného bohatství Kristova
On stále dává a dávat nepřestává*

*Když došly nám zásoby trpělivosti
Když došly nám síly, než sklonil se den
Když dojdeme na pokraj důvtípu, rady
Začne Otec dávat právě tehdy, tady²*

– Annie Johnsonová Flintová (1886–1932)

Samozřejmě že jsem dělala chyby. Mou největší chybou bylo, že jsem plně nedocenila a nepochopila, jakým traumatem John a jeho dvě dcery prošli. Kdybych se mohla vrátit a udělat něco jinak, udělala bych to. Naučila jsem se ale, že Bůh dokáže naše chyby úžasné napravovat a pomáhá nám je kompenzovat. Teď, po devětatřiceti letech, jsem velice vděčná, že mám s Lindou, Melody a jejich dětmi láskyplný vztah. Vědí, že se za ně pravidelně modlím, a nemají zábrany mě požádat o konkrétní modlitbu. Bůh mi opravdu prokázal, že jeho milost je větší než jakýkoli problém, se kterým se kdy setkám.

Nezapomeňte, že ať procházíte sebetěžší zkouškou, Bůh vám může dát „místo popela na hlavu čelenku“ (Izajáš 61,3).

Jedna maminka o své zkušenosti řekla:

Nacházím obrovskou pomoc v každodenní ranní modlitbě za svoje děti a za naši rodinu a také v kratších modlitbách v průběhu dne. Začala jsem na Boha pohlížet jako na nejlepšího dětského psychologa. On naše děti stvořil. On je zná nejlépe a zná také všechny odpovědi, které potřebuji znát. Někdy mi dá hlubší pohled na věc během modlitby, jindy skrze svoje Slovo, někdy prostřednictvím jiných lidí (matky, babičky, přátel, mého manžela) a jindy zase odpovědi přijdou s tím, jak plyne čas. Pro mě je ale podstatné jít nejdřív za ním. Pak se rozhlížím všude kolem sebe, abych uviděla jeho odpověď.

„Pomoz mi, Pane“

Podívat se do minulosti a vidět svoje chyby bývá pokořující. V Božím hospodaření však nic nepřichází nazmar, dokonce ani trápení nebo chvíle, kdy nám připadá, že jsme jako rodiče selhali.

Když jsme se s manželem snažili vychovávat naše děti „v kázni a napomenutích našeho Pána“ (Efezským 6,4), mockrát jsem (Quin) přišla k Pánu a přiznávala jsem: „Tohle sama nezvládnou. Pomoz, pomoz, pomoz mi.“ Učili jsme tehdy v nedělní škole, působili ve vedení sboru a oba jsme požádali Boha, aby nás zmocnil svým Duchem, abychom pro něj mohli žít naplno. Naše děti s námi chodily do shromáždění už od malička, ale v době, kdy jsme se takto bezvýhradně vydali Pánu, se už blížily dospívání.

Naše duchovní obnova se dotkla i našich dětí. U kuchyňského stolu jsme začali mít rodinné pobožnosti, povzbuzovali jsme děti, aby se z paměti učily biblické verše, a učili jsme je, aby se modlily nahlas a vedly si modlitební deník. Všichni jsme se přitom učili. Jasně si pamatuji chvíle, kdy každé z našich dětí povstalo veřejně na bohoslužbě a pozvalo Krista do svého života.

V době, kdy naše děti odcházely na vysokou školu, jsme si ale uvědomili, že na ně hodně působí tlak vrstevníků a že se od Boha vzdalují. Pět let jsme se s manželem vytrvale modlili, aby se vrátily zpět. Celé hodiny jsem listovala Biblií a hledala Boží zaslíbení pro naši rodinu. Naslouchala jsem pastorům, vedoucím církve i zkušenějším maminkám. Někdy jsem si zapsala jejich modlitby, upravila si je a sestavila si tak vlastní.

Jednou večer jsem slyšela jednu přítelkyni, jak se modlí za svoje čtyři děti a třináct vnoučat těmito slovy: „Pane, chraň je před omyly, chraň je před klamem a dej, ať jsou hodni stát před tebou při tvém příchodu.“ Začlenila jsem tu modlitbu do svých dennodenních naléhavých proseb za své děti.

Jindy jedna moje starší spolumodlitebnice prosila za moje děti takto: „Pane, chraň Quininy děti před špatnými přáteli, špatným prostředím a špatnými vlivy a přiveď jim do života ty správné lidi.“ Okamžitě jsem si to přidala ke svým každodenním modlitbám za ně. Také jsem si parafrázovala biblické verše a pravidelně jsem se modlila třeba takovéto modlitby:

Pane, tvoje Slovo říká, že všechny moje děti budou tvými učedníky a že budou mít hojnost pokoje, a já se za každé z nich tohoto zaslíbení dovolávám. Tvoje Slovo také říká, že potomstvo spravedlivých bude ušetřeno. Děkuji ti, Pane, že jsem spravedlivá kvůli Ježíšově prolité krvi a moje děti jsou moje potomstvo. A tak ti důvěřuji, že je ochrániš před vším zlem, které je od tebe odvádí (viz Izajáš 54,13; Přísloví 11,21).

V průběhu tohoto těžkého pětiletého období jsme s manželem v životě našich dětí viděli věci, o kterých jsme věděli, že nedělají Bohu čest. S pomocí Ducha svatého jsme se ale drželi jeho zaslíbení, vytrvávali v modlitbě a žádali přátele, aby se připojovali k našim prosbám za děti, aby naplnily Boží záměr pro svůj život. Když můj syn přijížděl z univerzity na víkend, citovala jsem mu někdy před odjezdem zpátky do školy verše z Bible. „Jsi mocný Boží muž, synku,“ řekla jsem mu jednou. Našla jsem si i jiná místa z Písma, která jsem mohla parafrázovat. Často jsem do nich vložila synovo jméno a modlila se za něj různé verše.

Všechny tři naše děti se vrátily k Pánu ve stejném roce. Od té doby všechny tři vystudovaly biblickou školu a zapojily se do misijních aktivit v zámoří, od pašování Biblí do Číny přes pomoc při budování sboru v Africe po službu v Evropě, Izraeli, Asii i ve Spojených státech.

Ohlížet se zpátky sice někdy bolí, přesto ale vidím, jak byl Bůh i přes mé chyby věrný. Dnes si uvědomuji, že jsem se měla víc modlit a méně kázat... nekritizovat, ale víc povzbuzovat... víc naslouchat tomu, co mi děti opravdu chtěly sdělit, místo abych je hned odsuzovala. Měla jsem si víc všimat, s kým se přátelí.

Sama jsem se v těch dobách učila, experimentovala a snažila se slyšet Boží hlas. Dnes však mohu říct, že když Bůh vyslyšel naše modlitby za děti, daleko předčil to, o co jsem dokázala prosit nebo na co jsem dokázala pomyslet.

Vloni mi syn poslal přání ke Dni matek a v něm takovýto verš:

Matky se tvoří, když se potýkají s výzvami,
když překonávají těžkosti
a když zápasí s velikými problémy.
Díky mně jsi teď tím, čím jsi, mami!
Všechno nejlepší ke Dni matek.³

Dolů na přání pak připsal:

Mami, myslím, že vzhledem k tomu, že jsi o mně tolik psala, mám asi i já aspoň nějakou zásluhu na tom, kým jsi – a za zbytek vděčíme Pánu.

Díky, že jsi taková, jaká jsi!

S láskou,

Tvůj prvorozený syn

Když jsem to přáníčko dostala, vzpomněla jsem si na jeden večer, kdy už měl po studiích. Zavolal nám tehdy a prosil nás, abychom mu odpustili. Oba jsme s tátou souhlasili. Zvláštní na tom je, že si nedokážeme vzpomenout, co chtěl tehdy odpustit. Zmizík Ducha svatého nezanechává žádné šmouhy! Dnes s láskou vzpomínám na všechny ty šťastné i legrační chvíle jeho dětství. Když Pána prosíme, skutečně nám pomůže změnit postoj a uzdravit vztahy.

Výzva pro osamělé maminky

Stát se schopnou mámou, která dokáže všechno prakticky zvládnout, je obrovský úkol. Pro osamělé maminky je to však ještě mnohem těžší. Do roku 2000 vzrostl počet osamělých matek ve Spojených státech na deset milionů.⁴ Většina z nich musí navíc chodit do práce. Patří k nim i Michelle.

Utekla z manželství s násilníkem a se synem Stuartem, který byl ještě batole, se přestěhovala ke svým rodičům. Bydlela tam až do doby, než začala v zaměstnání vydělávat tolik, aby si mohla dovolit pro sebe a svého syna platit vlastní byt. Protože jí bývalý manžel přispívá finančně jen velmi málo, je jednou z Michelliných největších starostí, jak při skrovném příjmu vyjít s penězi.

„Musím spoléhat na to, že mi Bůh ukáže, jak vystačit s penězi, sehnat oblečení za výhodnou cenu a zjistit, kde se zdarma konají kulturní akce, na které bych mohla syna vzít,“ říká. „Nejvíc ze všeho potřebuji, aby mi Duch svatý pomáhal s tím, jak být svému jedinému dítěti dobrou mámou a zároveň ho nedusit. Také si musím dávat pozor, abych Stuartovi neustupovala nebo ho nerozmazlovala jen proto, že nevyrůstá s tatínkem.“

Michelle bez váhání přiznává, že nemůže rodičovskou roli naplňovat bez Boží pomoci. Každý její den začíná v půl šesté. Ještě v posteli si deset minut čte Bibli. Pak se krátce pomodlí a poprosí Boha, aby ji provedl celým dnem, a jde se osprchovat. Musí zabalit balíčky s obědem, dohlédnout, aby se syn připravil do školy, připravit si účty, které vezme na poštu, a dostat se z domu včas, aby stihla Stuarta zavést do družiny před vyučováním a byla na půl osmou v kanceláři. Pak ji čeká rušný den u počítače a na telefonu. V práci přichází do styku s desítkami lidí.

Stuart, kterému je teď sedm let a chodí do druhé třídy, chodí před školou i po ní do družiny. Odpoledne si vždycky hraje asi s dvaceti dalšími dětmi, než si ho maminka v šest večer vyzvedne. To je doba, kdy se družina zavírá.

Když Michelle přijede domů, rychle se zuje, padne na postel a na chvilku si zdřímne. Stuart se mezitím dívá na nějaké křesťanské video. Michelle pak pro oba připraví večeři, dohlédne, aby si syn udělal úkoly, a chvíli mu před spaním čte.

V sobotu vždycky doma uklízí, pere oblečení ve veřejné prádelně, nakupuje jídlo, vyřizuje pochůzky a někdy shání po obchodech zlevněné oblečení. Chodí do sboru, který navštěvuje hodně mladých lidí, a jednou za měsíc pomáhá ve Stuartově skupině nedělní školy. Tolik potřebnou duchovní podporu nachází na skupince osamělých matek ve sboru a kromě toho se v parku občas setkává s jinými matkami. Děti si v parku hrají spolu a maminky si mohou v klidu popovídat.

„Být na všechno sama není jednoduché,“ říká Michelle. „Během dne se často modlím a prosím Boha o moudrost, jak být dobrou mámou. Také se modlím za to, jak se správně zachovat v práci, protože kolikrát musím po telefonu jednat s rozezlenými zákazníky.“

Jako matka musím spoléhat na Ducha svatého, aby mi ohledně syna pomáhal správně se rozhodovat. Když si jednou Stuart hrál venku s kamarádem, uslyšela jsem, jak kamarád chrlí jednu sprostou nadávku za druhou. Vyběhla jsem ven a vysvětlila jim, proč jsou takové ‚sprostárný‘ naprosto nepřijatelné. Druhý chlapec se omluvil, ale za chvíli už zase nadával. Musela jsem Stuartovi říct, že už si s ním nemůže hrát. Je to samozřejmě těžké, protože v našem bloku bydlí málo dětí jeho věku.“

Ve Stuartově životě však nechybí pozitivní mužské vzory. Hrává si s bratranci, vídá se s dědečkem a někdy u něho i přespává. Často také chodí se strýčkem na softball a fotbal. Michelle si uvědomuje, že je požehnaním, že mohou žít poblíž členů rodiny, kteří mají na jejího syna dobrý vliv.

„Patrně nejtěžší problém je kázeň,“ postěžovala si Michelle. „Nejobtížnější je přimět Stuarta, aby poslechl hned napoprvé, když mu něco řeknu. Jednou jsme jeli autem na oslavu narozenin a já jsem ho požádala, aby odložil ostré pero na psaní, se kterým si hrál, protože mohlo být nebezpečné, kdybych musela prudce zabrzdit. Neposlechl, ani když jsem mu to řekla podruhé. Mlčela jsem a modlila se za to, co mám udělat. *Prostě ho zavez zpátky domů*, cítila jsem pokyn Ducha svatého. A tak jsem obrátila auto a jela domů. Stuartem to otřásl a byl zklamaný, že přišel o oslavu u kamaráda, ale vysvětlila jsem mu, že za neposlušnost se platí. Po této příhodě už poslouchal mnohem ochotněji.“

Činit takováto rozhodnutí bývá někdy opravdu těžké, ale Pán mi dává nápaditá řešení přesně ve chvíli, kdy je potřebuji. Před lety jsem pozvala Ducha svatého, aby mě učil, a spoléhám na jeho pomoc jak v rodičovství, kdy jsem na dítě sama, tak ve všech dalších oblastech svého života.“

Stále se učíme, stále spoléháme na Boha

Následující slova Glendy Malminové nám pomáhají vidět problémy mateřství z širší perspektivy:

Cesta mateřstvím má svůj počátek, ale nikdy nekončí. Jakmile se mateřství jednou otevřete, změní se váš život díky životu dítěte v nepřetržitě putování. Když si člověk uvědomí, že nerodí pouhé lidské tělo, ale věčnou duši, usadí se toto vědomí v jeho duchu a naplní ho úžasem a bázní.

V mateřství se také střídají různá období. Přijdou radostné dny, kdy máte pocit, že nikdo nemá dítě jako vy. A dostaví se i dny zklamání a vyčerpání, kdy jste si jisté, že nikdo nemá dítě jako vy... Zjistila jsem, že tato různá období mateřství, stejně jako emoce s nimi spojené, se mění. A zjistila jsem také, že ať jste máma samoživitelka, nebo žijete v manželství, vaše cesta se víceméně podobá cestě všech matek.⁵

Každá z nás se nachází v jiném stadiu, ale stále se učíme a stále spoléháme, že nás bude Duch svatý učit. Když při výchově svých dětí procházíte různými fázemi, vždycky si pamatujte – jak v dobrých, tak zlých časech –, že svoje děti můžete svěřit do Božích rukou a spoléhat se na to, že jim Bůh ukáže svou lásku a věrnost.

Bůh nám chce dát vše potřebné pro to, aby z nás byly křesťanské maminky, které jednájí efektivně a které mají vliv. Pokud však do hry nezapojíme moc Ducha svatého, který nám může pomoci, nemůžeme svůj potenciál rodičovského vlivu plně využít. Zastavme se na chvíli a poděkujme Bohu za naše děti a za to, že nás při jejich výchově vede.

Modlitba

Pane, děkuji ti za děti, které jsi mi svěřil – (jmenujte je). Vím, že tvoje záměry s mými dětmi jsou o pokoji a ne o zlu a že jim chceš dát naději do budoucnosti (viz Jeremjáš 29,11). Pane, toužím jim vštípit lásku k tobě a touhu chodit po tvých cestách, ale připadá mi, že na ten úkol vůbec nestačím. Pošli mi prosím Ducha svatého, aby mě učil a dával mi k tomu sílu. Pomoz mi milovat moje děti tvou láskou a dávej mi svoji moudrost, až se setkám s problémy, které jejich budoucnost přinese. Děkuji Ti, že napravuješ moje chyby a že mně i mým dětem žehnáš. Amen.

Biblické verše k rozjímání

„Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (Jan 14,26)

„Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.“ (Římanům 15,13)

„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a ježž máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“ (1. Korintským 6,19-20)

„Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha.“ (2. list Petrův 1,3-4)

„Vždyť Bůh řekl: ‚Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.‘ Proto smíme říkat s důvěrou: ‚Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?‘“ (Židům 13,5-6)